

ΣΤΕΛΛΑ ΚΑΣΔΑΓΛΗ

o o o

ήθελα μόνο να χωρέσω

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Σύγχρονη Λογοτεχνία για Νέους

ΗΘΕΛΑ ΜΟΝΟ ΝΑ ΧΩΡΕΣΩ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής άδειας του εκδότη η κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία

Σειρά: Σύγχρονη λογοτεχνία για νέους

Στέλλα Κάσδαγλη, *Ήθελα μόνο να χαρέσω*

Επιμέλεια-Διορθώσεις: Μάγδα Τικοπούλου

Εξώφυλλο: Κωνσταντίνος Μπελιάς

Σκίτσα (σσ. 185, 256): Κατερίνα Αλεξανδράκη, Ψυχολόγος-ψυχοθεραπεύτρια

Σελιδοποίηση: Σπιριδούλα Βονίτση

Φιλμ-μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Ευχαριστούμε τους δικαιούχους των φωτογραφιών των σελίδων 31, 119, 120, 134, 135, 291, καθώς επίσης και των σελίδων του κουίζ 102-103 για την παραχώρηση των δικαιωμάτων χρήσης τους.

Copyright® Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη) και Στέλλα Κάσδαγλη, 2013

Copyright® για το εικαστικό του εξωφύλλου Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2013

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Νοέμβριος 2013

ΚΕΤ 8629 ΚΕΠ 890/13 ISBN 978-960-16-5152-1

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΛΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β΄ ΚΤΕΟ), Τ.Θ. 1213,

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

ΣΤΕΛΛΑ ΚΑΣΔΑΓΛΗ

ΗΘΕΛΑ ΜΟΝΟ ΝΑ ΧΩΡΕΣΩ

Ένα μυθιστόρημα για εφήβους

Θέλω μόνο... να μην αλλάξει τίποτα

«Και γιατί να ξεκινήσεις ένα μπλογκ το οποίο σκοπεύεις να αφήσεις κλειδωμένο στο private για πάντα, από τη στιγμή που θα μπορούσες να γράφεις σε ένα ωραιότατο ημερολόγιο, με τον Ρόμπερτ Πάτινσον στο εξώφυλλο και με κλειδαριά;» με ρώτησε η Θάλεια. (Εφυγε χωρίς να περιμένει απάντηση – προφανώς φοβήθηκε ότι θα της αρχίσω σινεφίλ κήρυγμα. Αν δεν μπορώ να συγχωρήσω κάτι στη Θάλεια είναι που δεν καταλαβαίνει γρι από τα κινηματογραφικά μου κολλήματα. «Πφφφ, φυτό» λέει πάντα.) Τώρα δεν ξέρω για σένα, πάντως εγώ δεν έχω δει τελευταία να πουλάνε πουθενά ημερολόγιο με κλειδαριά. Και, τέλος πάντων, σε λίγο ακόμα και τα σημειώματα που αφήνω το πρωί στον μπαμπά θα τα γράφω σε Word – την ιστορία της ζωής μου θα τη γράψω στο χέρι;

ΟΚ, υπερβάλλω. Ο στόχος δεν είναι να γράψω την ιστορία της ζωής μου – τουλάχιστον όχι ολόκληρης της ζωής μου. Ο στόχος είναι μάλλον να γράψω την ιστορία της καινούριας μου ζωής. Της ζωής που θα ζήσω εδώ που μ'

έριξε η μοίρα, η καινούρια μείωση μισθού του μπαμπά και η ξεροκεφαλιά του Τριβόλη, που ούτε διανοήθηκε να μειώσει τα δίδακτρα της χρονιάς όταν του το ζήτησε η μαμά. «Σαν να μην ξέρουμε όλοι ότι σε λίγο θα μείνει μόνος του στο σχολείο να μιλάει με τις κιμωλίες» (μουρμούρα της μαμάς την ώρα που οδηγούσε προς το σπίτι και προσπαθούσε να αγνοήσει το δεν-τη-θέλω-τη-ζωή ύφος μου).

«Λες και δεν έβγαλε ταινία στην ώρα του ο Τζέι Τζέι Άμπραμς [<http://tinyurl.com/ohclqhk>] είσαι, φλουράκι» είπε ο μπαμπάς με το που μπήκαμε στο σπίτι. Είχε μόλις γυρίσει από το γραφείο –δηλαδή είχε μόλις κουβαλήσει δουλειά από το γραφείο στο σπίτι–, οπότε ακόμα και ο γρουσουζής εαυτός μου δεν το βρισκε σωστό να του αρχίσει την γκρίνια. Οπότε, άφησα ασχολίαστο το ότι παρομοίαζε τον ξεριζωμό μου με μια διάψευση των σινεφίλ προσδοκιών μου και κλείστηκα στο δωμάτιό μου για να πω τα νέα στη Θάλεια. Η οποία έμεινε, όπως όφειλε σαν καλή κολλητή, σιωπηλή για κανένα τρίλεπτο μπροστά στην οθόνη, μου θύμισε ότι θα μιλάμε ανά τέταρτο με sms κατά τη διάρκεια του πρώτου ίσως αγιασμού της σχολικής μας ζωής που δε θα τον περνούσαμε μαζί και μου υποσχέθηκε ότι θα με ενημερώνει λεπτομερώς για τις κινήσεις του Μαλάκα στο απογευματινό ντιμπρίφιγκ – και με ντοκουμέντα, αν χρειαστεί. Συγκινητικό; Σίγουρα. Παρηγορητικό; Καθόλου.

Για να συνοψίσω, αγαπητό μπλογκ-ημερολόγιο: Σήμερα, 10 Σεπτεμβρίου, τελευταία μέρα των καλοκαιρινών διακοπών και της ζωής μου ως μαθήτριας των Ιδιωτικών Εκπαιδευτηρίων Τριβόλη, παραμονή της έναρξης της σχολικής χρονιάς και της καινούριας μου ζωής ως μαθήτριας της Α΄ τάξης του Α΄ Λυκείου Καλλιθέας, σε εξορκίζω να γίνεις ο σάκος του μποξ, ο φίλος μου και το συμπονετικό αυτί που θα ακούει το δράμα μου, χωρίς εκνευριστικά του τύπου «άλλα παιδιά δεν έχουν να φάνε, Ζωή» και «όλα θα πάνε καλά, μη φοβάσαι, φλουράκι» και «σόρι, με περιμένει ο Χρήστος, φιλενάδα».

Και μια και το 'φερε η κουβέντα, σου βάζω τίτλο «'Ηθελα μόνο». Για να θυμάμαι να σου γράφω τι θέλω στ' αλήθεια χωρίς να το ξανασκεφτώ – για παράδειγμα, τώρα, μια κρέπα για να παρηγορηθώ.

Θέλω μόνο... την άλλη μου κάλτσα

Θα έλεγα ότι δεν υπάρχει τίποτα χειρότερο από την πρώτη μέρα σε ένα καινούριο σχολείο αν δεν είχα μόλις ζήσει την πρώτη μέρα σε ένα καινούριο σχολείο στο οποίο όλοι θεωρούν τα παιδιά που έχουν περάσει έστω και έξω από ιδιωτικό πιο ξενέρωτα κι από μηχανή κουρέματος γκαζόν. Εμένα, που έχω περάσει εκεί εννιά από τα εννιά χρόνια της μέχρι τώρα σχολικής μου ζωής, θα θέλουν, νομίζω, να με κουρέψουν από τα πόδια, μαζί με το γκαζόν – *επιτυχώς* προς το παρόν το μόνο που έκαναν ήταν να με αγνοήσουν.

Καθόμουν στο πεζούλι που χωρίζει το προαύλιο του λυκείου από του γυμνασίου κι έστελνα το 68ο sms της ημέρας στη Θάλεια, όταν με χτύπησε και η μπάλα – γιατί, φαίνεται, δεν ξεχώριζα ήδη αρκετά σαν μονή κάλτσα ανάμεσα στα πηγαδάκια. Όχι ότι γύρισε κανείς να δει αν η μύτη μου ήταν ακόμα στη θέση της – μόνο ένας ξανθός τυπάκος με γυαλιά, εξίσου καινούριος (και χαμένος) μ' εμένα, νομίζω, ξεκίνησε να έρχεται προς το μέρος μου,

αλλά στην πορεία μάλλον σκόνταψε στην ντροπή του και έκανε ότι είχε σηκωθεί απλώς για να κλοτσήσει πίσω την μπάλα. Εκείνη την ώρα μού ήρθε να βάλω τα γέλια από συμπόνια και ανακούφιση, όμως αμέσως μετά η Θάλεια μου απάντησε με sms ότι όχι, ο Μαλάκας δεν είχε ρωτήσει ακόμα για μένα ούτε είχε πάθει κρίση πανικού προσπαθώντας να με εντοπίσει, πράγμα που, όσο αναμενόμενο κι αν ήταν στην πραγματικότητα, εξολόθρευσε και τη συμπόνια και την ανακούφιση και με έκανε να θέλω να βάλω τα κλάματα instead και να μη σταματήσω μέχρι την τελετή αποφοίτησης (σε τρία χρόνια περίπου).

Με κράτησε μόνο το ότι κάτι τέτοιο δε θα με έκανε με τίποτα να φανώ περισσότερο κουλ, γι' αυτό και με το που ξεκίνησε ο αγιασμός αφοσιώθηκα στο ασφαλές σπορ σύγκρισης των κώλων που κουβαλάνε τα κορίτσια της καινούριας μου τάξης, γουρλώνοντας μάλιστα τα μάτια έτσι ώστε να στεγνώσουν τα τρία δάκρυα που απειλούσαν να με κάνουν ρεζίλι. Ο απογοητευτικός απολογισμός ήταν «τέσσερις μεγαλύτεροι, τρεις περίπου ίδιοι, εννιά μικρότεροι», κάτι το οποίο, φαντάζομαι, δεν οφείλεται σε κάποια αποτελεσματική καμπάνια υγιεινής διατροφής που τρέχει στο κυλικείο εδώ, αλλά μάλλον στην παρανοϊκή ψευδαισθήσή μου ότι το να σαβουρώνω χωρίς έλεος, εδώ και δύο βδομάδες, μπροστά στον υπολογιστή, θα βελτιώνει τις τραπεζικές καταθέσεις των γονιών μου τόσο ώστε να μη χρειαστεί ν' αλλάξω σχολείο.

Γυρίζοντας στο σπίτι, βρήκα τη μαμά να με περιμένει ξεφυλλίζοντας κάποιο ηλίθια πανάκριβο ξένο περιοδικό που είχε ξεμείνει από τη θεία Μαίρη πάνω στο τραπέζι της κουζίνας. (Ήταν μία από τις τρεις μέρες του χρόνου που η μαμά γυρίζει νωρίς, αλλά δυστυχώς όχι μία από τις πέντε που μαγειρεύει.) Παραγγείλαμε πίτσες πεπερόνι και τις φάγαμε από το κουτί – απόδειξη ότι η μαμά περνάει εξίσου δύσκολα με μένα. «Δε θέλω να γκρινιάζεις και να φορτώνεις τον μπαμπά» μου είπε την ώρα που από πίσω διάβαζα τη σκέψη-μάχη της για το αν πρέπει να φάει και πέμπτο κομμάτι με διπλό τυρί ή να το αφήσει για κείνον. Το έβαλε νευρικά πίσω στο κουτί, έκλεισε το καπάκι και το έχωσε στον φούρνο, κι εκείνη τη στιγμή μ' έπιασε μια ακατανίκητη επιθυμία να της πω για το πόσο αόρατη νιώθω, για την πονεμένη μύτη μου, για τη σύγκριση των κώλων (ο κώλος της θείας Μαίρης έβγαινε πάντα «μικρότερος» στη σύγκριση της μαμάς, γι' αυτό νομίζω δεν πηγαίναμε ποτέ για μπάνιο μαζί της), για το ότι πεινούσα ακόμα. Ύστερα όμως θα είχα να αντιμετωπίσω το γνωστό κήρυγμα περί αυτοπεποίθησης ΚΑΙ υγιεινής διατροφής – κι αυτό το χάσμα λογικής ήταν κάτι που, σήμερα ειδικά, μου ήταν αδύνατο ν' αντέξω.

Είδες; Πέρασαν δύο χρόνια από τότε. Σε κοιτάζω και νιώθω δύο φορές καμάρι – μία γιατί σε μεγάλωσα και μία γιατί βγήκαμε μαζί από αυτή την ιστορία.

Μου ζήτησες να σου γράψω τη δική μου πλευρά. Τη δική μου ιστορία μέσα στη δική σου ιστορία. Στην αρχή σκέφτηκα: Γιατί; Αφού μαζί το περάσαμε, δεν ξέρεις πώς ήταν; Μετά συνειδητοποίησα ότι αυτό που ζούσα τότε κι αυτό που έβλεπες εσύ σε μένα ήταν δύο πράγματα διαφορετικά. Γιατί για σένα ήμουν μόνο η μαμά σου, μια μαμά που έτρεμε μη σε χάσει και γι' αυτό δεν ήθελε να χάνει χρόνο με το να μοιράζεται τα δικά της συναισθήματα, μόνο προσπαθούσε να μαντέψει τα δικά σου.

Ε, ίσως τώρα είναι η στιγμή να το κάνω. Έστω και εκ των υστέρων, έστω και αποσπασματικά. Γιατί μέσα απ' αυτή την ιστορία κάτι μάθαμε όλοι ο ένας για τον άλλον και ίσως είναι καλή ιδέα να μη σταματήσουμε εδώ.

Από τότε που αρρώστησες, μ' έναν τρόπο υπερφυσικό, θυμάμαι όλες τις δίαιτες που έχω κάνει απ' όταν γεννήθηκες. Ίσως να θυμάμαι και όλες τις φορές που προσπάθησα να κάνω δίαιτα και τη σταμάτησα πριν καν την ξεκινήσω. Της λαχανόσου-

πας. Την Άτκινς. Αυτή με τις μπανάνες και την άλλη με όλα τα φρούτα εκτός από μπανάνες. Τη Σάουθ Μπιτς Ντάιητ, την Ντουκάν Ντάιητ, τη δίαιτα με τη λεμονάδα, όλες αυτές τις δίαιτες κομμένες από περιοδικά, αντιγραμμένες από τα φυγεία των φίλων μου και της γιαγιάς, με τους τόνους κότατζ τσιζ και μαρουλόφυλλα.

Δεν τις θυμάμαι φυσικά επειδή κάποια από αυτές είχε ουσιαστικό αποτέλεσμα – στα κιλά ή στη ζωή μου. Αλλά επειδή μετά από την περιπέτειά σου (έτσι τους αρέσει να το λένε, «περιπέτεια». Εγώ προτιμώ το «κόλαση», αλλά ας είναι) έχουν πάρει στο μυαλό μου τη μορφή μιας σφραγίδας που σου πάταγα στο κούτελο με κάθε καινούριο «από Δευτέρα». Νταπ. Πάρε να μαθαίνεις. Έτσι αντιμετωπίζουν οι γυναίκες τα προβλήματα. Νταπ. Έτσι τις ανασφάλειες. Νταπ. Έτσι τα διλήμματα. Νταπ. Έτσι τα τραύματα. Νταπ. Έτσι την αδυναμία τους να πουν αυτό που σκέφτονται και να τελειώνουν. Νταπ, νταπ, νταπ. Για κάθε παράπονο που έχεις από τη ζωή σου, χάσε ένα κιλό. Νταπ. Και όλα θα φτιάξουν. Νταπ. Είμαι η μάνα σου και αυτό τον μηχανισμό σου προτείνω για να αντιμετωπίσεις την πραγματικότητα γύρω σου και μέσα σου.